

MIẾNG BÁNH MÌ CHÁY

Khi tôi còn nhỏ, tôi nhớ có một tối nọ, mẹ tôi về nhà sau một ngày làm việc dài, đến bữa ăn bà dọn ra bàn vài lát bánh mì bị nướng cháy đen như than. Nhưng cha tôi chỉ ăn miếng bánh của ông và hỏi tôi về những việc ở trường học như mọi hôm. Tôi không còn nhớ tôi đã nói gì với ông, nhưng tôi nhớ đã nghe mẹ tôi xin lỗi ông vì đã làm cháy bánh mì và cha tôi nói với mẹ tôi: “Em à, anh thích bánh mì cháy mà.”

Đêm đó, tôi đến bên chúc cha tôi ngủ ngon và hỏi có phải thực sự ông thích bánh mì cháy hay không. Cha tôi nói:

“Mẹ con đã làm việc rất vất vả cả ngày và mẹ rất mệt. Một lát bánh mì cháy chẳng thể làm hại ai con ạ, nhưng con biết điều gì thực sự gây tổn thương cho người khác không? Những lời chê bai trách móc cay nghiệt đấy.”

Rồi ông nói tiếp: “Con biết đó, cuộc đời đầy rẫy những thứ không hoàn hảo và những con người không toàn vẹn. Cha cũng khá tệ trong rất nhiều việc, chẳng hạn như cha chẳng thể nhớ được sinh nhật hay ngày kỉ niệm như một số người khác.”

Điều mà cha học được qua nhiều năm tháng, đó là học cách chấp nhận sai sót của người khác và chọn cách ủng hộ những khác biệt của họ.

Theo Quà tặng cuộc sống

Thứ , ngày tháng năm

Nhật kí đọc sách